

Sygn. akt II K 755/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2021 roku

sprawy W. I. (1)

córki J. i M. z domu G.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16 grudnia 2020 roku w N. na ul. Iana M. działając wspólnie i w porozumieniu z czterema ustalonymi sprawcami wobec, których materiały postępowania przekazano do Wydziału Rodzinnego i nieletnich Sadu Rejonowego w N. wzięła udział w pobiciu K. C. w ten sposób, że zadawała jej uderzenia po twarzy czym naraziła pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 par. 1 kk lub art. 157 par. 2 kk, w wyniku czego K. C. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, ponadto stłuczenie otarcie naskórka ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała u pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 par. 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje W. I. (1) za winną tego, że 16 stycznia 2021 roku w N. działając wspólnie z czterema innymi ustalonymi sprawcami wzięła udział w pobiciu małoletniej K. C. w ten sposób, iż w trakcie pobicia K. C. W. I. (1) uderzała pokrzywdzoną rękami po twarzy oraz podduszała małoletnią, w którym to pobiciu narażono pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a w skutek ogółu aktywności wszystkich sprawców pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, ponadto stłuczenie otarcie naskórka ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała u pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 par. 2 k.k. tj. występku z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierza oskarżonej W. I. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżoną W. I. (1) do przeproszenia pokrzywdzonej K. C. na piśmie w terminie miesiąca od uprawomocnienia wyroku;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej W. I. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. kwoty 2500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej W. I. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. C. (1) kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem wydatków poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w trakcie procesu;

V. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej W. I. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną W. I. (1) z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 755/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. I. (1)	W. I. (1) 16 stycznia 2021 roku w	

		<p>N. działając wspólnie z czterema innymi ustalonymi sprawcami wzięła udział w pobiciu małoletniej K. C. w ten sposób, iż w trakcie pobicia K. C. W. I. (1) uderzała pokrzywdzoną rękami po twarzy oraz podduszała małoletnią, w którym to pobiciu narażono pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., a w skutek ogółu aktywności wszystkich sprawców pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, ponadto stłuczenie otarcie naskórka ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała u pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 par. 2 k.k</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>K. C. i I. J. na przełomie 2020 roku i 2021 roku były skonfliktowane z A. B.. Ów konflikt przejawiał między innymi w wysyłaniu przez A. B. obraźliwych wiadomości na grupowej konwersacji na komunikatorze M.. Oprócz wyżej wymienionych dziewczyn członkami tej grupy były również A. K. (1), W. I. (1), W. I. (2)</p>	<p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19 Zeznania świadka U. L. k. 83-84,k.168-169 Zeznania świadka K. C. k. 107 -108 Zeznania świadka I. J. k. 109-110</p>		

<p>oraz M. H.. Powodem tego konfliktu miały być rzekome nieprawdziwe słowa K. C. i I. J. na temat A. B..</p>			
<p>16 stycznia 2021 roku K. C. przebywała w swoim mieszkaniu położonym przy ulicy (...). W godzinach wieczornych koleżanka pokrzywdzonej O. C. zapytała się K. C. czy ta nie wyjdzie z nią do sklepu. K. C. po uzyskaniu zgody matki na opuszczenie mieszkania, wyszła na zewnątrz, gdzie czekała na nią O. C.. Wówczas to małoletnie udały się w kierunku położonego nieopodal sklepu (...)</p>	<p>Zeznania świadek A. G. – (...) -3, k. 167-168</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p>		
<p>Niemniej jednak dziewczyny nie doszły w rejon tego sklepu, gdyż w okolicy pobliskich garaży czekało na nie kilka innych dziewczyn, w tym A. B., W. I. (1), W. I. (2), A. K. (1) i M. H.. Jak się okazało O. C. celowo zwabiła w to miejsce pokrzywdzoną K. C., aby doprowadzić do konfrontacji skonfliktowanych dziewczyn.</p>	<p>Zeznania świadek A. G. – (...) -3, k. 167-168</p> <p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p> <p>Wyjaśnienie oskarżonej W. I. (1) k.,130-131, k.166-167</p>		
<p>Na początku całego zajścia A. B. próbowała w wulgarny sposób sprowokować K. C. do zaatakowania jej. Gdy ta próba prowokacji się nie udała, A. B. sama bez żadnego powodu uderzyła w twarz małoletnią K.</p>	<p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>P. oględzin nagrania z telefonu A. C. (2) k. 31-78</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p>		

<p>C.. Następnie w dalszym ciągu w sposób aktywny ją prowokowała do bójki.</p>			
<p>Mimo to K. C. zaniechała jakiegokolwiek aktywności wobec sprawczyń. Co więcej przepraszała napastniczki za to, iż wysyłała im niestosowne wiadomości za pośrednictwem komunikatora M.. Wówczas każda z uczestniczek tego zdarzenia, w tym W. I. (1) poczęła obrzucać małąletnią pokrzywdzoną śniegiem. Również i ta czynność nie stanowiła końca eskalacji przemocy, gdyż następnie A. B. ponownie uderzyła pokrzywdzoną, czym spowodowała jej wywrócenie się na śnieg.</p>	<p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>Protokół oględzin nagrania z telefonu A. C. (2) k. 31-78</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p> <p>Wyjaśnienie oskarżonej W. I. (1) k.,130-131, k.166-167</p>		
<p>Gdy K. C. się przewróciła, A. B. kontynuowała swój atak i w tzw. dosiadzie (pozycji parterowej) w dalszym ciągu uderzała pokrzywdzoną po głowie i całym ciele. Po chwili A. B. przerwała swój atak, z uwagi na zimno wywołane kontaktem ze śniegiem. Wtedy to pokrzywdzona ujawniła otwartą ranę jej dłoni, z której to sączyła się krew. Następnie wszystkie dziewczyny obecne na miejscu zdarzenia, nakazały przeproszać K. C. w pozycji klęczącej. K. C. dostosowała się do tego polecenia i przeprosiła za</p>	<p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>Protokół oględzin nagrania z telefonu A. C. (2) k. 31-78</p>		

swoje zachowanie klęcząc przed sprawczyniami.			
<p>Niemniej jednak nawet ten fakt nie zatamował agresji napastników, które mimo takiego biernego zachowania K. C. przystąpiły do zmasowanego ataku na pokrzywdzoną. Wówczas to każda z dziewczyn rzuciła się na małąletnią i wystosowywała w jej kierunku uderzenia po całym ciele. Szczególnie aktywny udział w stosowaniu owej przemocy miała wówczas oskarżona W. I. (1), która uderzała małąletnią pokrzywdzoną pięściami po głowie i innych częściach ciała. Następnie oskarżona złapała pokrzywdzoną i pomimo apeli pozostałych sprawców dalej biła K. C. w pozycji parterowej, przyduszając zarazem małąletnią ciężarem swojego ciała do śniegu.</p>	<p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>Protokół oględzin nagrania z telefonu A. C. (2) k. 31-78</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p> <p>Wyjaśnienie oskarżonej W. I. (1) k.,130-131, k.166-167</p>		
<p>Agresje oskarżonej przerwała dopiero interwencja sąsiadki pokrzywdzonej W. P., która widząc to zajście, nakazała odstąpić od stosowania przemocy, grożąc zawiadomieniem policji. W reakcji na te słowa napastniczeki znieważyły świadka i kazały jej w wulgarny sposób oddalić się z miejsca zdarzenia. Niemniej jednak zdecydowana reakcja W. P. przyniosła oczekiwany</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadek A. G. – (...) -3, k. 167-168</p> <p>Nagranie zdarzenia z telefonu A. C. (2) k. 19</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p> <p>Zeznania świadka I. J. k. 109-110</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej W. I. (1) k.,130-131, k.166-167</p>		

<p>efekt i wszystkie dziewczyny uczestniczące w pobiciu oddaliły się z miejsca zdarzenia. Wówczas to W. P. zabrała pokrzywdzoną w rejon jej miejsca zamieszkania, gdzie spotkawszy matkę pokrzywdzonej, przekazała jej informacje o pobiciu córki.</p>			
<p>Wtedy to matka pokrzywdzonej A. C. (1) niezwłocznie zawiadomiła o tym zdarzeniu organy ścigania oraz zabrała córkę na Szpitalny Oddział Ratunkowy. Tam udzielono małoletniej pierwszej pomocy. Na skutek ogółu przemocy stosowanej przez sprawczynię pobicia małoletnia K. C. doznała stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, wstrząśnienia mózgu, ogólnych potłuczeń ciała oraz rany ciętej ręki lewej. Owe obrażenia ciała naruszyły czynności narządów jej ciała na okres nie przekraczający 7 dni. K. C. następnie w okresie od 17 stycznia 2021 roku do 20 stycznia 2021 roku była hospitalizowana w sądeckim szpitalu. Małoletnia przez kilka dni po tym zdarzeniu źle się czuła, sygnalizowała także zaburzenia widzenia, w związku z czym została skierowana także na badanie w przychodni specjalistycznej przez lekarza okulistę.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadek A. G. – (...) -3, k. 167-168</p> <p>Dokumentacja medyczna pokrzywdzonej k. 8-11, k. 166</p> <p>Zeznania świadka K. C. k. 107 -108</p> <p>Opinia lekarza ortopedy k. 81</p>		

<p>Jednocześnie ogół aktywności sprawczyń naraził małoletnią na bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania skutku, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k.</p>			
<p>Przedmiotowy atak wywołał też istotne zmiany w zachowaniu pokrzywdzonej, która w następstwie ataku stała się wyciszona, zamknięta w sobie. Pokrzywdzona w dalszym ciągu odczuwa obawę przed wychodzeniem samej na dwór, odbieraniem domofonów, telefonów. Oskarżona pomimo karygodności jej zachowania nie poczuwała się do skruchy, i w sytuacji gdy mijała pokrzywdzoną i jej matkę w sklepie wyzywała je od konfidentów. Podobne zachowanie prezentowali także rodzice oskarżonej.</p>	<p>Zeznania świadek A. G. – (...) -3, k. 167-168</p>		
<p>Oskarżona W. I. (1) w chwili czynu miała ukończone lat 17. Natomiast w trakcie postępowania jurysdykcyjnego była już osobą dorosłą. Oskarżona w chwili obecnej jest uczennicą szkoły zawodowej – CECH, gdzie uczy się zawodu kucharza. Oskarżona jest osobą stanu wolnego, nie mającą nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżona jest osobą niekaraną. W ostatnim</p>	<p>Odpisy aktów urodzenia osób biorących udział w zdarzeniu k. 22-30</p> <p>Notatka o oskarżonej k. 123</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 127</p> <p>Wyjaśnienie oskarżonej W. I. (1) k.,130-131, k.166-167</p> <p>Karta karna k. 148</p> <p>Informacja od K. w N. k. 149</p>		

<p>czasie policja nie notowała interwencji z jej udziałem. W. I. (1) nie posiada majątku w postaci nieruchomości, a jej jedyną wartościową rzeczą ruchomą jest telefon komórkowy marki H.. Oskarżona W. I. (1) nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.</p>			
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia W. I. (1)	Oskarżona W. I. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji konsekwentnie	

przyznawała się do zarzucanego jej czynu. Jednocześnie na etapie dochodzenia zdecydowała się złożyć krótkie wyjaśnienia, gdzie wskazywała, iż to nie ona była główną postacią tego pobicia. Natomiast w trakcie rozprawy głównej W. I. (1) odmówiła składania wyjaśnień decydując się jedynie na odpowiadanie na pytania przewodniczącego oraz jej obrońcy. W trakcie odpowiedzi na te pytania W. I. (1) w żaden sposób nie negowała swojego udziału w zajściu. Niemniej jednak jej depozycje należy ocenić jako bardzo lakoniczne. W szczególności W. I. (1) pomimo oczywistych dowodów w postaci nagrania z telefonu użytkowanego przez O. C. nie chciała udzielać odpowiedzi pytania dotyczące udziału w tej sprawie innych osób. Opisując przedmiotowe zdarzenie W. I. (1) opisywała udział innych sprawców bezosobowo. W. I. (1) nie chciała także zdradzić powodów, dla których wraz z innymi sprawcami zdecydowała się na pobicie małoletniej. Jednocześnie W. I. (1) przyznała, iż to także w sposób bezpośredni biła K. C., a jej inkryminowana aktywność została przerwana dopiero poprzez interwencje osoby trzeciej. Co ważne w

wielu miejscach W. I. (1) zasłaniała się nie pamięcią, wskazując chociażby iż nie pamięta czy kazały małoletniej klęczeć przed nimi i je przepraszać. W. I. (1) nie pamiętała także kto pierwszy uderzył pokrzywdzoną oraz czy w trakcie tego zajścia ją wyzywały. Nadto W. I. kategorycznie odmówiła odpowiedzi na pytania dotyczące udziału w tym zdarzeniu innych sprawczyń. W. I. (1) zaprzeczyła również aby napastniczki w chwili zajścia miały być pod wpływem alkoholu czy innych środków odurzających. Równocześnie W. I. (1) dopiero w odpowiedzi na jednoznaczne w wymowie pytanie jej obrońcy zdecydowała się oświadczyć, iż żałuje tego zdarzenia, a także jest gotowa przeprosić pokrzywdzoną. Co więcej należy zauważyć, iż pomimo obecności małoletniej pokrzywdzonej na korytarzu sądowym, W. I. (1) ostatecznie nie skorzystała z możliwości złożenia jej przeprosin. Przystępując do oceny wiarygodności oświadczeń procesowych oskarżonej, Sąd zwrócił uwagę, iż depozycje te co do zasady pozostają zgodne z dowodem rzeczowym w postaci filmu nagranego przez uczestniczki tego zajścia. Jednocześnie Sąd Rejonowy poddaje w

wątpliwość niepamięć oskarżonej odnośnie poszczególnych sekwencji zdarzeń, czy też udziału w tym zajściu poszczególnych jego uczestniczek. W tym miejscu trzeba bowiem stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonej cechowała skrytość i chęć jak najmniejszego obciążenia pozostałych uczestniczek pobicia. Równocześnie jako zupełnie niewiarygodne należy ocenić także brak wiedzy oskarżonej odnośnie wskazania prowodyra tego zajścia, gdyż nagrany film nie pozostawia w tym zakresie żadnej wątpliwości. Niemniej jednak na przedmiotowym filmie widać także, iż to oskarżona W. I. (1) na samym końcu zajścia w sposób bardzo aktywny stosowała przemoc wobec pokrzywdzonej – co potwierdziło jej wyjaśnienia odnośnie aktywnego udziału w pobiciu oraz w przerwaniu jej aktywności dopiero na skutek interwencji W. P.. Sąd Rejonowy również jako nieszczerze ocenia oświadczenia W. I. (1) odnośnie żalu za to zdarzenie oraz chęci przeprosin pokrzywdzonej. W tym miejscu należy wskazać, iż owe oświadczenia nie zostały sformułowane w sposób spontaniczny, lecz były wyrazem odpowiedzi na jednoznaczne pytanie jej obrońcy. Nadto należy

		<p>zwrócić uwagę, iż W. I. (1) miała już ponad pół roku aby przeprosić pokrzywdzoną, a tego nie uczyniła, wręcz przeciwnie wyzywając K. C. i jej matkę podczas przypadkowych spotkań na mieście. Tym samym owe oświadczenia należy uznać za nieszczerze i ukierunkowane na osiągnięcie partykularnej korzyści w tym procesie. Jednocześnie z uwagi na brak sprzeczności pomiędzy tymi wyjaśnieniami, a dowodem z zeznań pokrzywdzonej czy filmu nagranych przez O. C., owe wyjaśnienia w sposób pomocniczy przysłużyły się do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszym procesie.</p>
<p>Zeznania świadka K. C.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i przydatne do ustalenia stanu faktycznego w tej sprawie zeznania małoletniej pokrzywdzonej K. C.. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż w toku procesu z uwagi na względy natury technicznej nie dokonano procesowego odtworzenia nagrania jej zeznań złożonych w trybie art. 185a k.p.k. Niemniej jednak nastąpiło to z uwagi na niemożność usłyszenia dźwięku nagrania, po wcześniejszych kilkukrotnych próbach odtworzenia nagrania, za wyraźną zgodą wszystkich</p>	

stron tego procesu. Nadto przewodniczący odczytał na rozprawie protokoły zeznań pokrzywdzonej. Przystępując do oceny wiarygodności tychże depozycji Sąd Rejonowy stwierdził, iż owe oświadczenia wiedzy jawią się jako szczerze i przydatne do odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie. W szczególności Sąd Rejonowy nie ujawnił żadnych istotnych różnic pomiędzy owymi depozycjami, a filmem włączonym w krąg materiału dowodowego w tej sprawie. Jednocześnie drobne różnice dotyczące pewnych szczegółów w sposób oczywisty mogą brać się z faktu, iż małaletnia pokrzywdzona będąc bita przez kilkoro napastników (w końcowej fazie zajścia) naraz miała obiektywne trudności w dokładnym spostrzeganiu udziału każdego ze sprawców. Niemniej jednak co kluczowe dla tego procesu tj. odpowiedzialności karnej W. I. (1) Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości co do wiarygodności opisu zachowania oskarżonej, który to opis był zbieżny z rezultatem oględzin nagrania z płyty CD. Mianowicie na filmie widać jak W. I. (1) bije pokrzywdzoną po głowie oraz przydusza ją swoim ciałem do śniegu. Nadto nagranie uwieczniło także wyzwiska oskarżonej w

kierunku pokrzywdzonej oraz jej nieustępliwą postawę, obrazującą się iż pomimo przeprosin oskarżona w dalszym ciągu kontynuowała swoje bezprawne zachowanie. Nadto Sąd Rejonowy stwierdził, iż zeznania świadka K. C. są jasne, spójne i logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Co ważne oświadczenia wiedzy pokrzywdzonej nie były także w jakimkolwiek stopniu kwestionowane przez oskarżoną i jej obrońcę. Brak jest także wyraźnych sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami W. I. (1) ,a zeznaniami pokrzywdzonej. Dodatkowo świadek ta w sposób rzetelny opisała tło przedmiotowego zdarzenia, wskazując na wcześniejsze rozmowy za pomocą komunikatora M., gdzie sprawczynie już wcześniej miały straszyć ją i I. J. pobiciem. Jednocześnie warto mieć na względzie dane przedstawione w opinii biegłej psycholog, która nie stwierdziła skłonności małoletniej do konfabulacji. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie posłużył się zeznaniami K. C..

Zeznania świadka I. J.

Natomiast bardzo ograniczoną przydatność dla rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie miały zeznania małoletniej

I. J.. Również w przypadku tego świadka Sąd z uwagi na względy natury technicznej ujawnił je poprzez ich odczytanie za wyraźną zgodą wszystkich stron tego procesu. Ograniczona przydatność zeznań małoletniej bierze się stąd, iż nie była ona świadkiem przedmiotowego zajścia, o którym dowiedziała się dopiero w późniejszym czasie. Tym samym jej wiedza dotycząca inkryminowanego zdarzenia była bardzo nikła i obrazująca się w zasadzie jedynie w nakreśleniu tła tego zajścia, jakim miały być wcześniejsze utarczki słowne małoletnich. Równocześnie nie można pominąć w tym zakresie opinii biegłej psycholog, która w sposób kategoryczny wskazała na wycofanie dziewczynki w trakcie jej przesłuchania i jej niechęć do przedstawienia całości wiedzy o ustalonych sprawcach. To wszystko spowodowało, iż Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie oparł się na zeznaniach I. J. jedynie w zakresie przedstawienia tła tego pobicia i konfliktu sprawczyń z pokrzywdzoną. Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż przedmiotowe oświadczenia wiedzy korelowały w tym miejscu z dowodami rzeczowymi w

	postaci print screenów z komunikatora M..	
zeznania świadek A. G..	<p>Sąd Rejonowy za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych uznał także zeznania świadek A. G.. Co prawda świadek ta nie była uczestnikiem tego zdarzenia, niemniej jednak przekazała jego przebieg w wersji przedstawionej jej przez małoletnią pokrzywdzoną. W tej wersji brak było sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej złożonymi w trybie art. 185a k.p.k., a także nagraniem tego zdarzenia. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, iż świadek ta w sposób konsekwentny przedstawiła okoliczności w jakich dowiedziała się o pobiciu córki. Następnie opisała ona obrażenia poniesione przez małoletnią. W tym zakresie należy zwrócić uwagę na spójność owych depozycji z danymi wynikającymi z dokumentacji medycznej pokrzywdzonej, z której to jednoznacznie wynika konieczność hospitalizacji małoletniej przez 4 dni czy też konieczność zasięgnięcia opieki ze strony chirurga i okulisty. Owe oświadczenia wiedzy pozostają także koherentne z opinią biegłego J. M.. Dodatkowo trzeba zwrócić uwagę, iż świadek ta w swoich zeznaniach wskazała także</p>	

na traumę małoletniej będącą bezpośrednim skutkiem inkryminowanej aktywności oskarżonej i pozostałych małoletnich sprawczyń. Owe oświadczenia wiedzy należy ocenić jako spójne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, zwłaszcza biorąc pod uwagę okoliczności w jakich doszło do tego pobicia tj. wystawienie małoletniej przez osobę udającą jej przyjaciółkę – O. C.. Sąd ma oczywiście na uwadze fakt, iż świadek jest osobą najbliższą dla pokrzywdzonej, jednak analiza zeznań A. G. nie wskazuje na chęć wyolbrzymienia obrażeń pokrzywdzonej – pełna zgodność z dokumentacją medyczną czy też traumy poniesionej w skutek tego zdarzenia przez K. C., która nie odbiega od typowych rozmiarów związanych z tego rodzaju przestępstwem. Sąd Rejonowy w przedmiotowych zeznaniach nie ujawnił żadnych dyskwalifikujących je sprzeczności i stąd też ustalając poziom krzywdy pokrzywdzonej w dużej mierze oparł się właśnie na oświadczeniach wiedzy A. G..

zeznania I. J.

Z drugiej strony, podobnie jak zeznania I. J., bardzo ograniczoną przydatność miały depozycje złożone w

toku tego procesu przez świadek U. J.. Świadek ta nie posiadała wiedzy odnośnie przedmiotowego zdarzenia, a swoją relacje skupiła jedynie na tle tych wydarzeń jakim miał być konflikt jej córki i pokrzywdzonej z ustalonymi sprawcami. Należy zważyć, iż zeznania świadka w tym przedmiocie pozostają spójne z dowodami rzeczowymi w postaci print screenów z portalu M.. Nadto zeznania te są jasne, spójne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Równocześnie wynikający z tych zeznań wysoki poziom demoralizacji sprawczyń, obrazował się jednoznacznie w nagraniu z tego zdarzenia. Tym samym Sąd Rejonowy jedynie w bardzo ograniczonym zakresie korzystał z zeznań świadka U. J., przy procesie rekonstrukcji ustaleń faktycznych w tej sprawie.

nagranie uwiecznione na telefonie komórkowym użytkowanym przez O. C..

Nie ulega natomiast żadnym wątpliwości, iż kluczowe znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych miało nagranie uwiecznione na telefonie komórkowym użytkowanym przez O. C.. Analiza tego nagrania bez cienia wątpliwości pozwala bowiem stwierdzić, iż każda z dziewczyn biorących udział w tym zajściu

	<p>w sposób aktywny była pokrzywdzoną.</p> <p>Równocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż nagranie to obrazuje niemal cały przebieg zdarzenia. Nadto z uwagi na fakt, iż to sprawczynie dostarczyły de facto organom ścigania ten dowód, brak jest wątpliwości odnośnie jego autentyczności czy wiarygodności.</p> <p>Jednocześnie z uwagi na rzeczowy charakter tego dowodu i fakt objęcia jego treścią niemal całego przebiegu pobicia, wskazuje iż dowód ten nie tylko był główną podstawą poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych w tej sprawie, lecz także był swego rodzaju probierzem wiarygodności oświadczeń wiedzy złożonych w toku procesu przez K. C. i W. I. (1). Biorąc to pod uwagę Sąd w oparciu o właśnie ten dowód dokonał rekonstrukcji ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
<p>print screny z komunikatora M.</p>	<p>Podobnie brak było wątpliwości odnośnie autentyczności dowodów z print screnów z komunikatora M.. Analiza tych kserokopii potwierdza fakt istnienia konfliktu pomiędzy pokrzywdzoną, a sprawczyniami tego ataku, który to wniosek można zresztą wywodzić z całokształtu nagrania z telefonu O. C.. Dodatkowo</p>	

	<p>należy wskazać, iż dowód ten koresponduje z zeznaniami U. i I. J. oraz depozycjami K. C.. Ponadto dowód ten wykazuje także wysoki stopień demoralizacji sprawczyń tego ataku i pozwala wskazać, iż było to zachowanie popełnione z dużym stopniem premedytacji, o czym świadczy dobitnie także zachowanie O. C., która zwabiła pokrzywdzoną w ustronne miejsce.</p>	
<p>opinia biegłego chirurga dokumentacja medyczna</p>	<p>W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do podważenia przydatności dowodu z opinii biegłego chirurga. Biegły ten jest osobą niezwykle doświadczoną w sporządzaniu tego rodzaju dokumentów procesowych, a w toku procesu nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na jego ewentualną stronniczość. Nadto biegły J. M. w sposób staranny odpowiedział na wszystkie pytania organu procesowego. Jego wnioski wynikają wprost z przedłożonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Wątpliwości Sądu nie budzi też poziom wiedzy specjalnej tego biegłego. Sąd Rejonowy nie ujawnił także w ocenianym dokumencie jakichkolwiek sprzeczności. Zatem należało stwierdzić, iż opinia ta spełnia wszystkie</p>	

	<p>wymogi kreowane przez art. 201 k.p.k. i w tym procesie brak było podstaw do zasięgnięcia opinii innych biegłych bądź zażądaniu wydania przez B. L. opinii uzupełniającej. Dlatego też okoliczności wymagającej wiedzy specjalnej z zakresu medycyny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłego J. M.. Dodatkowo należało zwrócić uwagę, iż brak było wątpliwości odnośnie autentyczności dokumentacji medycznej pokrzywdzonej przedstawionej na rozprawie główną przez jej pełnomocnika. Owa dokumentacja obrazuje w sposób dokładny przebieg leczenia K. C. oraz uwiarygadnia złożone w tym zakresie zeznania jej matki. Co więcej zarówno opinia biegłego lekarza ortopedy jak i pozostała dokumentacja medyczna nie była w toku tego procesu w żaden sposób kwestionowane przez oskarżoną i jej obrońcę.</p>	
<p>opinie sądowo – psychologiczne</p>	<p>Doniosłe znaczenie w kontekście analizy zeznań złożonych przez małoletnich świadków, miała opinie sądowo – psychologiczne sporządzone przez biegłą A. K. (2). W niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności podważające zaufanie do bezstronności</p>	

biegłej. Nadto poziom jej wiedzy specjalnej z zakresu psychologii nie był kwestionowany przez żadną ze stron procesu. W ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłą spełnia wszystkie wymogi statuowane dla tego rodzaju dokumentów. Mianowicie biegła w sposób pełny odpowiedziała na wszystkie pytania sądu. Do tego opinia została sporządzona w języku przystępnym dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej z zakresu psychologii. Jednocześnie wnioski końcowe opinii nie pozostają w sprzeczności z wynikami przeprowadzonego przez biegłą badania. Sąd Rejonowy zważył również, iż biegła swoją opinie sporządziła w sposób bardzo staranny.. Do tego opinia biegłej jest wyważona. Sąd nie powziął zarazem wątpliwości odnośnie obranej przez biegłą metody badawczej. Jednocześnie należało zważyć, iż biegła na podstawie przeprowadzonego badania w sposób rzetelny odniosła się do psychologicznych aspektów zeznań małoletnich pokrzywdzonych i stąd też opinie te były pomocne z ocenie ich wiarygodności.

<p>dane o karalności oskarżonej W. I. (1), zaświadczenia Starosty (...), protokołów oględzin nagrania z telefonu O. C., informacji z K. w N. czy notatki o ówczesnej podejrzanej.</p>	<p>Podobnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości odnośnie wiarygodności i przydatności zebranych w tej sprawie dowodów z dokumentów w postaci danych o karalności oskarżonej W. I. (1), zaświadczenia Starosty (...), protokołów oględzin nagrania z telefonu O. C., informacji z K. w N. czy notatki o ówczesnej podejrzanej. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego upoważnione, a ich treść w żaden sposób nie była kwestionowana przez strony tego procesu.</p>		
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>ODDALENIE WNIOSKU O (...) W. P.</p>	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy mając na względzie postulat zakończenia sprawy na pierwszym terminie rozprawy oddalił wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o dopuszczenie dowodu z zeznań W. P.. Owszem osoba ta była</p>	

bezpośrednim świadkiem inkryminowanego zdarzenia. Niemniej jednak tylko i wyłącznie jego znikomej części. Nadto Sąd Rejonowy w zakresie tego rodzaju ustaleń dysponował dowodem rzeczowym w postaci nagrania z telefonu jednej ze sprawczyń. Nie można także pominąć faktu, iż przedmiotowy wniosek dowodowy został zgłoszony dopiero na rozprawie głównej, podczas gdy pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej brał udział także w postępowaniu przygotowawczym. Co więcej nie można w żaden sposób twierdzić, iż potrzeba przesłuchania tego świadka ujawniła się dopiero na rozprawie głównej, gdyż jej rola w tym zdarzeniu była znaną już od samego momentu zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa. Nie można było też bagatelizować faktu, iż oskarżona W. I. (1) nie podważała ustaleń faktycznych leżących u podstaw wniesienia skargi oskarżycielskiej. W związku z tym należało uznać, iż nie tylko sprawstwo oskarżonej zostało wykazane poprzez inne już przeprowadzone dowody, lecz także realizacja tego wniosku dowodowego zmierzałaby do nieuzasadnionego przedłużenia

		postępowania jurysdykcyjnego.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	W. I. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W. I. (1) została oskarżona o to, że w dniu 16 grudnia 2020 roku w N. na ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z czterema ustalonymi sprawcami wobec, których materiały postępowania przekazano do Wydziału Rodzinnego i Nieletnich Sądu Rejonowego w N. wzięła udział w pobicie K. C. w ten sposób, że zadawała jej uderzenia po twarzy czym naraziła pokrzywdzoną na			

bezpośrednie
niebezpieczeństwo utraty
życia lub nastąpienia
skutku określonego w art.
156 § 1 k.k. lub art. 157
§ 2 k.k. w wyniku czego
K. C. doznała obrażeń
ciała w postaci stłuczenia
głowy z krwiakiem
okolicy szczękowej lewej,
ponadto stłuczenie otarcie
naskórka ręki lewej, które
to obrażenia naruszyły
czynności narządów jej
ciała u pokrzywdzonej na
okres poniżej 7 dni w myśl
art. 157 § 2 k.k. tj. o
przestępstwo z art. 158 § 1
k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art.
158 § 1 k.k. występku
tego dopuszcza się
ten kto bierze udział
w bójce lub pobiciu,
w którym naraża się
człowieka na bezpośrednie
niebezpieczeństwo utraty
życia albo nastąpienie
skutku określonego w
art. 156 § 1 lub w
art. 157 § 1. Już
rudymetarna wykładnia
tego przepisu wskazuje,
iż przestępstwo to
jest typem powszechnym
tj. takim który może
zostać popełniony przez
każdą osobę zdolną do
ponoszenia
odpowiedzialności karnej.
Nadto warto wskazać, iż
znamieniem
czasownikowym tego
występku jest samo
wzięcie udziału w
bójce bądź pobiciu.
Okoliczność ta ma bardzo
istotne znaczenie, gdyż

dla sprawstwa tego przestępstwa nie jest potrzebne stwierdzenie, iż dana osoba zadawała konkretne uderzenia pokrzywdzonemu.

Wystarczające w tym względzie jest wskazanie, iż dany podmiot był czynnym uczestnikiem danego zdarzenia. Biorąc to pod uwagę w orzecznictwie wskazuje się, iż braniem udziału w bójce/pobicie jest nie tylko co oczywiste zadawanie ciosów, szarpanie się lecz także zagrzewanie do walki czy stwarzanie przewagi sytuacyjnej, dla konkretnej osoby zadawającej ciosy, przez co wpływa się na morale osoby będącej ofiarą pobicia (stworzenie wrażenia bezsilności, osaczenia). Nie ma zarazem wątpliwości, iż tego rodzaju występki jest wyrazem tzw. kryminalizacji zastępczej. W przypadku tego rodzaju zająć często bardzo trudno jest ustalić, która z osób zadała konkretne uderzenie wywołujące relewantny dla prawa karnego skutek, dlatego też ustawodawca uznał za przestępstwo sam udział w bójce lub pobiciu. Jednocześnie w tym miejscu wypada wskazać na dyferencje pomiędzy tymi pojęciami. Mianowicie w przypadku bójki mamy do czynienia z dwoma agresywnymi stronami konfliktu, z

której każda w sposób aktywny bierze udział w eskalacji przemocy. Natomiast w przypadku pobicia występuje tylko jedna strona (składająca się z więcej niż jednej bijącej osoby) stosująca czynności napastnicze i brak jest zachowań zaczepnych ze strony pokrzywdzonych. Należy jednakowoż stwierdzić, iż przedmiotowy występki jest typem skutkowym, do którego ziszczenia wymagane jest powstanie skutku w postaci bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k lub art. 157 § 1 k.k. Równocześnie bezsporne zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie pozostaje fakt, iż występkowi tego można dopuścić się w obu postaciach zamiaru.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż oskarżona W. I. (1) swoim zachowaniem wypełniła znamiona występkowi stypizowanego w art. 158 § 1 k.k. W tej materii należało zwrócić uwagę, iż zdarzenie z dnia 16 stycznia 2021 roku bez wątpienia stanowiło desygnat pobicia. Nie ulegało bowiem wątpliwości, iż K. C. nie przejawiała wówczas żadnych aktywnych

działań zaczepnych wobec otaczających ją napastniczek.

Jednocześnie godzi się zauważyć, iż każda z osób biorących udział w tym zajściu stosowała w różnym momencie zdarzenia przemoc fizyczną wobec K. C.. Co więcej w końcowym etapie tego zajścia owa przemoc była stosowana przez kilka osób jednocześnie. Niemniej biorąc pod uwagę wcześniejsze rozważania, także uprzedni stan faktyczny, kiedy to tylko A. B. była pokrzywdzoną także można uznać za wyczerpujące znamiona pobicia. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż wówczas pozostałe osoby zagrzewały prowodyrkę tego zajścia do bicia pokrzywdzonej. Co więcej stwarzały one istotną przewagę fizyczną uniemożliwiającą pokrzywdzonej podjęcie efektywnych działań obronnych. Równocześnie bezsporny w świetle nagrania z aparatu telefonicznego O. C. jest także bezpośredni udział w tym zdarzeniu W. I. (1), która wielokrotnie zadawała małoletniej uderzenia w jej twarz, oraz przyduszała ją ciężarem własnego ciała do podłoża. Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż stopień natężenia przemocy stosowanej przez sprawczynię narażał pokrzywdzoną w sposób

bezpośredni na powstanie u niej obrażeń, o których mowa w art. 157 § 1 k.k. Mianowicie sprawczyni była pokrzywdzoną w niezwykle wrażliwe miejsce ludzkiego ciała jakim jest głowa i korpus. Co więcej owe uderzenia charakteryzowały się dość dużą intensywnością. Zatem oczywistym jest fakt, iż w trakcie inkryminowanego zdarzenia małoletnia pokrzywdzona była narażona na niebezpieczeństwo powstania skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. Równocześnie Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż oskarżona W. I. (1) działała w zamiarze bezpośrednim. Doskonale bowiem zdawała sobie sprawę z charakteru przedmiotowego zajścia, o czym najlepiej mają przecież świadczyć jej słowa „iż tak łatwo nie popuści” połączone z dalszym kontynuowaniem agresji wobec pokrzywdzonej. To wszystko świadczy, iż W. I. (1) chciała brać udział w pobiciu małoletniej, i co więcej nie godziła się na stosunkowo niewielkie obrażenia ciała, których miała doznać na danym etapie pokrzywdzona, suponując iż należy się jej większa dawka przemocy. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż zachowaniem oskarżonej W. I. (1)

zrealizowało znamiona
czynu zabronionego
określonego w art. 158 § 1
k.k.

Oskarżyciel publiczny
zarzucił zarazem
oskarżonej dopuszczenie
się występkę z art. 157
§ 2 k.k. popełnione w
kumulatywnej
kwalifikacji. Odnosząc się
do tej okoliczności na
samym wstępie należało
stwierdzić, iż niezasadne
było obejmowanie tego
przestępstwa ściganiem
z urzędu w trybie
art. 60 k.p.k., gdyż
typ czynu zabronionego
ścigany z oskarżenia
prywatnego, miał zostać
zostać popełnione w
kumulatywnym zbiegu z
typem czynu zabronionego
ściganym z oskarżenia
publicznego. W takiej
sytuacji ustawodawca
nie wymaga odrębnego
oświadczenia po stronie
prokuratora. Nadto w
ocenie Sądu Rejonowego
zebrany w sprawie
materiał dowodowy nie
pozwala przypisać
oskarżonej popełnienie
występkę z art. 157
§ 2 k.k. Oczywiście
przeprowadzony przewód
sądowy potwierdził fakt,
iż K. C. tego rodzaju
obrażeń doznała w
wyniku ogółu aktywności
wszystkich sprawców.
Niemniej jednak dla
przypisania tego czynu
zabronionego koniecznym
byłoby wykazanie, iż
to właśnie fizyczne
oddziaływanie W. I.

(1) spowodowało owe obrażenia ciała pokrzywdzonej.

Natomiast w realiach tego procesu nie sposób wykazać tego rodzaju związku przyczynowo – skutkowego. Jak podnosi się bowiem w orzecznictwie możliwość zastosowania

kumulatywnej kwalifikacji przestępstwa opisanego w art. 158 § 1 k.k. i któregoś z przestępstw spowodowania

określonego naruszenia czynności narządów ciała zarezerwowana jest do sytuacji gdy sprawcy można wykazać, iż to jego aktywność spowodowała ściśle określone skutki - artykuł 158 § 1 pozostaje w zbiegu kumulatywnym z art. 156 § 1 lub z art. 148 § 1, 2 lub 3 w tych sytuacjach, w których ustalony uczestnik bójki lub pobicia spowodował umyślnie ciężki uszczerbek na zdrowiu lub śmierć człowieka.. Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 28.10.2014 r., II AKa 312/14, LEX nr 1567129. Natomiast w realiach tego procesu nie sposób jest stwierdzić, iż to właśnie bezprawne zachowanie oskarżonej W.

I. (1) spowodowało u pokrzywdzonej konkretne obrażenia ciała. Zatem błędem było posłużenie się przez oskarżyciela publicznego kumulatywną kwalifikacją prawną czynu zarzuconego W. I. (1).

Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż swoim zachowaniem W. I. (1) dopuściła się występku stypizowanego w art. 158 § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości tego czynu W. I. (1) był znaczny. Na powyższe stwierdzenie przemawiały następujące okoliczności. W przedmiotowym postępowaniu mieliśmy do czynienia z pobiciem, a nie bójką co w sposób oczywisty zwiększa odium

karygodności przedmiotowego czynu. Ponadto co szczególnie istotne należało zwrócić uwagę na okoliczności przedmiotowe tego czynu, kiedy to sprawczynie w sposób zaplanowany zwabiły pokrzywdzoną w ustronne miejsce, aby móc dokonać na niej swoistego samosądu. Nie bez znaczenia pozostaje tu także znaczna przewaga liczebna napastniczek 6 na 1. Do tego napastniczki były od pokrzywdzonej osobami starszymi. Dodatkowo trzeba mieć na względzie oburzające zachowanie sprawczyń, które nie tylko znieważały czy wyśmiewały się ze swojej ofiary lecz także kazały jej przeproszać w pozycji klęczącej i pomimo zrealizowania tego nakazu przez ich ofiarę kontynuowały wzmożony atak. Co gorsza o demoralizacji sprawczyń i karygodności tego czynu świadczy fakt uwieczniania tego przestępstwa za pomocą telefonu komórkowego. Kolejno należy zważyć, iż K. C. w trakcie tego zajścia zachowywała się w sposób absolutnie bierny, godząc się na poniżanie przez A. B. i pozostałe napastniczki. Nie wolna także zapominać, iż W. I. (1) działała z zamiarem bezpośrednim popełnienia czynu zabronionego. Co więcej nie sposób nie zauważyć, iż agresja

oskarżonej ustała dopiero w wyniku interwencji osoby trzeciej, a nie była efektem jej dobrowolnego odstąpienia od ataku na pokrzywdzoną. Nie wolno także zapominać, o fakcie iż inkryminowane oddziaływanie sprawczyń nie spowodowało tylko i wyłącznie narażenia na niebezpieczeństwo powstania skutku, lecz także wywołało pewne namacalne naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonej, skutkujące koniecznością jej 4 dniowej hospitalizacji. To wszystko sprawia, iż stopień karygodności tego czynu należy ocenić jako znaczny i przeciwstawiający się możliwości zastosowania wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W ocenie Sądu Rejonowego zachowanie oskarżonej W. I. (1) było także zawionione w rozumieniu art. 1 § 3 k.k. Mianowicie oskarżona pomimo młodego wieku z pewnością miała zinternalizowaną normę sankcjonującą zakazującą stosowania przemocy fizycznej, nawet wobec osoby z nią skonfliktowanej. Nadto oskarżona nie działała w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Wręcz przeciwnie owa motywacja

sprawczyń tego zdarzenia ociera się wręcz o chuligański charakter przedmiotowego przestępstwa. Podobnie brak jest w tej sprawie podstaw do jakiegokolwiek choćby częściowego zmniejszenia stopnia zawinienia oskarżonej z uwagi na względu natury psychicznej. Nadto raz jeszcze należy wskazać, iż brutalny atak oskarżonej i jej koleżanek na pokrzywdzoną był zachowaniem popełnionym z pełną premedytacją, co także zwiększa stopień zawinienia. Zatem należało stwierdzić, iż czyn W. I. (1) był zawiniony w rozumieniu normatywnej teorii winy i brak było okoliczności limitujących poziom tego zawinienia, co także przekładało się na niemożność zastosowania wobec W. I. (1) warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd Rejonowy miał na względzie złożenie przez obrońcę oskarżonej wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego. Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego w realiach tej sprawy nie zostały spełnione warunki pozwalające na zastosowanie tej instytucji. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na znaczny stopień społecznej szkodliwości

tego czynu i braku okoliczności limitujących zawinienie oskarżonej. W tym miejscu należy odwołać się do rozważań zawartych w poprzednich akapitach. Nie sposób także stwierdzić, iż spełnienie ustawowego wymogu niekaralności oskarżonego i niskiego zagrożenia karą ma implikować tego rodzaju orzeczenie. Należy zwrócić bowiem uwagę, iż ustawodawca zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania karnego uzależnił także od okoliczności natury kryminologicznej.

Mianowicie art. 66 § 1 k.k. w drugiej części tego przepisu wskazuje, iż warunkiem koniecznym do tego rodzaju rozstrzygnięcia jest postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach tej sprawy brak jest podstaw do powzięcia tego rodzaju prognozy. Po pierwsze sam fakt niekaralności oskarżonej nie może być w tej mierze decydujący, gdyż W. I. (1) dopiero

wkroczyła w swoje dorosłe życie i nie miała czasu aby swoim postępowaniem udowodnić, iż przedmiotowe zachowanie miało charakter jedynie incydentalny. Kolejno należy zwrócić uwagę, iż oskarżona pomimo upływu 10 miesięcy od dnia zdarzenia nie przeprosiła w żaden sposób pokrzywdzonej, a co gorsza jej postawa wyrażająca się w zeznaniach A. C. (1) wskazuje, iż w żaden sposób nie żałuje ona swojego postępowania. Nie można także pomijać w tym względzie funkcji resocjalizacyjnej prawa karnego, gdzie kara ma pełnić nie tylko funkcje retributywną lecz także skłaniać sprawcę do zmiany dotychczasowego zachowania. W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności tej sprawy wskazują na konieczność oddziaływania resocjalizacyjnego na W. I. (1). Finalnie poprzestanie w tym wyroku na warunkowym umorzeniu postępowania karnego należałoby pożytywać jako nadmierną pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości na tego rodzaju zachowanie cechujące się przecięz istotnym natężeniem społecznej szkodliwości. Tym samym zachodzi ryzyko, iż oskarżona nie wyciągnęłaby z tego wyroku lekcji na przyszłość i uznała iż

nawet tego rodzaju karygodne zachowania będą jej w przyszłości uchodzić płazem. W związku z powyższym Sąd Rejonowy nie mógł uwzględnić wniosku obrońcy oskarżonej i warunkowo umorzyć postępowania karnego przeciwko W. I. (1).

Sąd Rejonowy przy redakcji wyroku skazującego zwrócił uwagę także na mankamenty opisu czynu przyjętego w skardze oskarżycielskiej. Mianowicie do przedmiotowego zdarzenia doszło nie 16 grudnia 2020 roku, lecz 16 stycznia 2021 roku – o czym świadczy szereg dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i co w zasadzie pozostawało bezsporne. Jednocześnie ogół innych okoliczności tworzących tożsamość czynu pozostawała bez zmian, a tym samym istniała możliwość zmiany opisu czynu w tym zakresie. Nadto jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego błędem jest stawianie w zarzucie alternatywnych skutków na jaki miał być narażony pokrzywdzony. Jak trafnie zauważa SN w wyroku z 6 kwietnia 2017 roku .: „Znamiona różnych postaci narażenia, opisane w art. 158 § 1 k.k., występują w alternatywie rozłącznej.

Tak więc jednemu sprawcy możliwe jest przypisanie tylko jednej z tych postaci narażenia". Ponadto należało zwrócić uwagę na depozycje K. C., znajdującą oparcie w dowodzie z nagrania, gdzie pokrzywdzona wspominała o podduszeniu przez oskarżoną, przez co również należało zmienić w tym zakresie opis zachowania W. I. (1). Dodatkowo należało doprecyzować, iż w takim stanie dowodowym brak jest możliwości przypisania oskarżonej spowodowania konkretnego uszczerbku u pokrzywdzonej, co Sąd zmienił poprzez wyraźne wskazania, iż uszczerbek ten był wynikiem działalności wszystkich sprawców.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał oskarżoną W. I. (1) za winną tego, że 16 stycznia 2021 roku w N. działając wspólnie z czterema innymi ustalonymi sprawcami wzięła udział w pobiciu małoletniej K. C. w ten sposób, iż w trakcie pobicia K. C. W. I. (1) uderzała pokrzywdzoną rękami po twarzy oraz podduszała małoletnią, w którym to pobiciu narażono pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku

<p>określonego w art. 157 § 1 k.k., a w skutek ogółu aktywności wszystkich sprawców pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, ponadto stłuczenie otarcie naskórka ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała u pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w myśl art. 157 par. 2 k.k. tj. występku z art. 158 § 1 k.k.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i</p>			

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. I. (1)	I	I	<p>Przestępstwo stypizowane w art. 158 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż w chwili czynu obowiązywał art. 37 a § 1 k.k., na mocy tego przepisu ustawowe zagrożenie za tego rodzaju występki rozszerzone było na grzywnę i karę ograniczenia wolności. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż na mocy dyrektywy zawartej w art. 58 k.k. w przypadku tego rodzaju zagrożenia karnego karę pozbawienia wolności można wymierzyć tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy kara o charakterze nieizolacyjnym nie mogłaby spełnić dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a</p>

także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Nadto Sąd Rejonowy miał również na względzie art. 54 § 1 k.k. wskazujący, iż w przypadku sprawcy młodocianego należy przede wszystkim kierować się potrzebą wychowania oskarżonej.

Przenosząc wyżej wysłowioną teorię na okoliczności faktyczne niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uznał, iż karą która w sposób najpełniejszy spełni swoje zadania będzie kara ograniczenia wolności

w postaci obowiązku nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. W tej mierze należało wziąć pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonej i wynikający stąd brak dotychczasowego oddziaływania na oskarżoną w drodze kar o charakterze nie izolacyjnym. Nie można więc mówić o nieskuteczności tego rodzaju oddziaływania na W. I. (1). Ponadto same okoliczności przedmiotowe tego czynu nie implikują konieczności wymierzenia oskarżonej kary najsurowszej jaką byłaby w tym wypadku kara pozbawienia wolności. W tej mierze należy mieć na względzie, iż wobec oskarżonej nie toczą się inne procesy karne. Oskarżona nie była ostatnio także notowana przez policję. Zarazem względ na konieczność resocjalizacyjnego charakteru kary wobec sprawcy młodocianego przemawia za zastosowaniem wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności, aniżeli poprzestaniu na grzywnie. Po pierwsze tego rodzaju oddziaływania z pewnością zawiera wyższy walor edukacyjny oraz w dłuższym okresie pozwala oddziaływać na sprawcę i kontrolować jego postępowanie. Z drugiej strony nie można zapominać także

o konieczności realizacji przez oskarżoną obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonej. Tym samym wymiar W. I. (1) kary grzywny mogłoby motywować oskarżoną do uiszczenia w pierwszej kolejności należności publiczno prawnej, chcąc uniknąć wykonania kary zastępczej. E. tego rodzaju oddziaływania mogłoby być także niekorzystne dla pokrzywdzonej.

Jednocześnie brak jest jakichkolwiek okoliczności sprzeciwiających się zastosowaniu wobec W. I. (1) kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Wręcz przeciwnie oskarżona jest osobą młodą, sprawną fizycznie, nie posiadającą zobowiązań rodzinnych. Jednocześnie wymiar tych prac tj. 32 godzin w stosunku miesięcznym jest absolutnie do pogodzenia z kontynuacją edukacji młodocianej w szkole zawodowej. Sąd Rejonowy zważył również, iż to właśnie nieodpłatna praca może być u oskarżonej czynnikiem motywującym ją do zmiany dotychczasowego zachowania i odejściu od drogi przestępstwa, której kontynuowanie będzie implikować stosowanie surowszego rodzaju penalnego oddziaływania na jej osobę. Natomiast określając

			<p>wymiar przedmiotowej kary Sąd Rejonowy miał na względzie, iż oskarżona dopuściła się poważnego przestępstwa popełnione z premedytacją. Nadto jest ona osobą młodocianą, która potrzebuje szczególnie silnego oddziaływania wychowawczego. Stąd też Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył W. I. (1) karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu Rejonowego tego rodzaju wymiar pozwoli wzmóc w oskarżonej poczucie konieczności zachowywania norm sankcjonowanych i konieczności rozwiązywania konfliktów w sposób przyjęty w ogólnie przyjętych zasadach współżycia społecznego.</p>
W. I. (1)	II	I	<p>Jednocześnie aby uczynić karę ograniczenia wolności bardziej efektywną i wzmóc wymiar zadośćuczynienia krzywdy wyrządzonej tym przestępstwem Sąd Rejonowy w punkcie II tego orzeczenia połączył karę ograniczenia wolności z obowiązkiem quasi probacyjnym w postaci zobowiązania W. I. (1) do</p>

			<p>pisemnego przeproszenia pokrzywdzonej K. C. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.</p>
W. I. (1)	III	I	<p>W związku ze złożeniem przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej wniosku o zadośćuczynienie wyrządzonej tym przestępstwem krzywdy i stwierdzeniem, iż na skutek inkryminowanej aktywności sprawczyń pobicia doszło do powstania u pokrzywdzonej krzywdy związanej z bólem psychicznym i fizycznym konieczne było wobec jednoznacznej treści art. 46 § 1 k.k. zasądzenie na rzecz K. C. odpowiedniego zadośćuczynienia. W pierwszej kolejności należało zauważyć, iż orzekając w przedmiocie środków kompensacyjnych Sąd stosuje przepisy prawa cywilnego. Zatem w tym miejscu należało przywołać treść art 415 k.c. stanowiącego podstawę odpowiedzialności cywilno prawnej W. I. (1). Zgodnie z tym przepisem kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jednocześnie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, iż w rzeczywistości krzywda pokrzywdzonej była efektem działalności większej ilości</p>

współsprawców. Niemniej jednak w tym aspekcie należało zwrócić uwagę na art. 441 § 1 k.c. wedle którego jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Z uwagi na brak wyroku skazującego wobec innych współsprawczyń brak było możliwości sformułowania w tym punkcie klauzuli solidarności świadczenia, w odniesieniu do innego orzeczenia funkcjonującego w obrocie. Jednocześnie w ocenie Sądu Rejonowego w tej sprawie nie można zapominać, iż zadośćuczynienie w polskim systemie prawa nie może pełnić roli symbolicznej, lecz ma w sposób pełny kompensować niemierzalną przecież krzywdę. Nadto trzeba zwrócić uwagę, iż niewątpliwie w wyniku aktywności sprawczyń tego pobicia doszło do uszkodzenia ciała pokrzywdzonej polegającego na stłuczeniu głowy z krwiakiem okolicy szczękowej lewej, wstrząśnieniu mózgu, ogólnych potłuczeń ciała oraz rany ciętej ręki lewej. Co więcej w ocenie Sądu Rejonowego przy wymiarze tego środka kompensacyjnego nie można pominąć także faktu, iż sama krzywda natury bólu fizycznego

nie pozostawała jedynym odium, z którym musiała poradzić sobie pokrzywdzona.

Mianowicie analiza przedmiotowego nagrania wskazuje jednoznacznie na naruszenie jej dóbr osobistych w postaci czci, godności osobistej czy wolności. Nie ulega wątpliwości, iż sprawczyni, w tym oskarżona wielokrotnie wyzywała pokrzywdzoną słowami wulgarnymi. Nadto poprzez ogół swojej aktywności zmusiły ją do poniżającego zachowania jakim było składanie przeprosin w pozycji klęczącej. Zachowanie to nie tylko naruszyło wolność pokrzywdzonej, która do tego rodzaju zachowania została w zasadzie zmuszona, lecz także jej godność osobista. Żadnemu człowiekowi obdarzonego w niezbywalną, przyrodzoną godnością osobistą nie wolno zmuszać do tego rodzaju poddańczego zachowania. Dodatkowo nie sposób nie odnieść się do postawy oskarżonej po popełnionym

przestępstwie, gdzie nie tylko W. I. (1) nie przeprosiła K. C., lecz także wyzywała ją i członków jej rodziny. Kolejno należy zważyć, iż na skutek aktywności sprawczyń K. C. była zmuszona do kilkudniowej hospitalizacji. Nie można też pominąć traumy jaką

			<p>wywołało to zdarzenie u pokrzywdzonej, która ma teraz opory przed wychodzeniem na zewnątrz czy odbieraniem telefonów. To wszystko implikuje przyznanie K. C. stosownego zadośćuczynienia. W ocenie Sądu Rejonowego kwota 2500 złotych jest adekwatna do wyżej nakreślonych okoliczności faktycznej tej sprawy i uwzględnia zarazem kiepską sytuację majątkową oskarżonej, która jest dopiero na progu dorosłości. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie III uzasadnianego wyroku obciążył W. I. (1) obowiązkiem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz małoletniej pokrzywdzonej kwoty 2500 złotych.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,</p>			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Natomiast z uwagi na fakt, iż oskarżycielka posiłkowa w toku tego procesu była reprezentowana przez adwokata i złożenie przez niego relewantnego oświadczenia żądania zwrotu poniesionych wydatków Sąd Rejonowy na podstawie art. 627 k.p.k. zobowiązany był zasądzić od W. I. (1) na rzecz A. C. (1) kwoty 840 złotych tytułem wydatków poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową w trakcie procesu. Przedmiotowa stawka wynika wprost z rozporządzenia ministra sprawiedliwości w przedmiocie kosztów za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku. Stąd też wyżej wskazana kwota została zasądzona od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej w punkcie IV wyroku.</p>	

V

Zarazem wobec zaistnienia warunków obrony obligatoryjnej na początkowym etapie procesu i związanej z tym reprezentacji oskarżonej przez adwokata T. K. konieczne było wyrzeczenie o kosztach przedmiotowej obrony. obrońca oskarżonego w swojej mowie końcowej oświadczył, iż koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały przez nikogo opłacone. W związku z powyższym norma wysłowiona w art. 29 ust 2 ustawy prawo o adwokaturze nakazała przyznać adwokatowi przedmiotowe wynagrodzenie. Wysokość tego wynagrodzenia wynika wprost z regulacji rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. W tym zakresie należało skonstatować, iż T. K. reprezentował oskarżoną W. I. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego. Okoliczność tę należało zestawić ze stawkami wymienionymi implicite w tym akcie prawnym tj. 180 złotych za obronę w dochodzeniu, 420 złotych za postępowanie przed Sądem I Instancji. Sumę

	<p>powyższych składników należało powiększyć o 23 % stawkę VAT. Co łącznie daje kwotę 738 złotych, którą Sąd Rejonowy w punkcie V uzasadnianego wyroku przyznał obrońcy oskarżonej adwokatowi T. K..</p>	
VI	<p>Natomiast względ na zasadę odpowiedzialności za wynik procesu nakazał obciążyć oskarżoną W. I. (1) częściowymi kosztami tego procesu, będącej odpowiednikiem opłaty karnej za wymierzoną oskarżonej kare. Jednocześnie w pozostałym zakresie Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę kiepską sytuację materialną oskarżonej, obciążenie jej obowiązkiem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i dość wysokimi kosztami wynikającymi z zasięgnięcia opinii biegłych psycholog, działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w pozostałej części W. I. (1) z obowiązku ponoszenia kosztów procesu.</p>	